

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **R. D.**,
bytem ,
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 23. 1. 2018, č. j. X,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalovaným částečně změněna část výroku i odůvodnění týkající se skutkové věty Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 7. 2017, č. j. X, které ve zbytku žalovaný potvrdil. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „silniční zákon, „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 12. 8. 2016 kolem 17:44 hodin v tunelu Lochkov (na rychlostní komunikaci Pražského okruhu pro směr D1, mimo obec, v úseku označeném svislou dopravní značkou B 20a Nejvyšší dovolená rychlost s číslem 60 při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jestliže se vozidlo pohybovalo rychlostí 74 km/h. Za to mu byla uložena pokuta 1 500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
2. Žalobce namítá neuplatnění absorpční zásady, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, nedostatek skutkových zjištění a neprokázání splnění podmínek měření rychlosti, vady výroku, protiústavnost, diskriminaci.
3. Žalovaný na svém rozhodnutí setrval, žalobní námitky neshledal důvodné a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. A posoudil předmětnou věc následovně. Žaloba nebyla podána důvodně.
5. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
6. Podle odst. 2 citovaného ustanovení odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, dále porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Všechny tři podmínky musí být splněny kumulativně. Další podmínkou pro vyvození odpovědnosti za správní delikt (resp. přestupek dle nové terminologie) provozovatele vozidla je skutečnost, že se porušení pravidel nepodařilo sankcionovat jako přestupek, protože není známa konkrétní osoba, proti níž by bylo možné vést řízení o přestupku, tj. věc byla odložena, nebo je řízení zastaveno, protože spáchání přestupku nebylo obviněnému prokázáno. Tato podmínka zdůrazňuje sekundární povahu odpovědnosti provozovatele vozidla ve vztahu k odpovědnosti řidiče vozidla za přestupek. Zákon o silničním provozu koncipuje

odpovědnost za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla jako odpovědnost objektivní.

7. Dle žalobce se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a souvisejícími důkazními návrhy, jakož ani s podanou námitkou podjatosti, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud tuto žalobní námitku neshledal jako důvodnou, neboť žalobce své odvolání nedoplnil a své argumenty ani žádné související důkazní návrhy v odvolacím řízení tedy neuvedl. Obsahem správního spisu není žádné podání žalobce, které by bylo možné považovat za odvolání. Podání ze dne 1. 11. 2017 předložené žalobcem označené jako doplnění odvolání proti všem dosud neskončeným, nebo teprve zahájeným řízením, kde je obviněný zastoupen právníkou osobou ODVOZ VOZU s.r.o., nelze považovat za odvolání ve smyslu § 82 správního řádu. Dle tohoto ustanovení lze odvoláním napadenou výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok, nebo jeho vedlejší ustanovení. Odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Již z uvedeného vyplývá, že podání právního zástupce žalobce nelze považovat za odvolání, tedy ani doplnění odvolání, pokud není specifikováno, proti kterému konkrétnímu rozhodnutí odvolání směřuje. Podání, jímž má právní zástupce napadat všechna rozhodnutí týkající se všech obviněných, které zastupuje, nenaplnuje podmínky stanovené pro kvalifikování podání jako odvolání. Stejně tak není důvodná ani další žalobní námitka týkající se podjatosti úřední osoby, která ve věci rozhodovala. Ze správního spisu soud zjistil, že žádnou námitku podjatosti žalobce v rámci správního řízení neuplatnil. Proto nelze žalovanému vytýkat, že se podjatostí úředních osob nezabýval. Ostatně ani v podané žalobě žalobce neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě se domnívá, že byla konkrétní úřední osoba podjatá. Jde pouze o pokus zneužití práva, jemuž nebude nejen ve správním, ale i v jakémkoliv soudním řízení poskytnutá ochrana. Shodně jako žalobcem ve správním řízení uvedená skutečnost, že vozidlo řídil zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., X.
8. Další námitku žalobce, dle níž nebylo prokázáno naplnění požadavku § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy změření rychlosti vozidla za pomoci automatu, pokládá soud za nedůvodnou. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70). Z podkladů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku.
9. Dle žalobce správní orgán uvedl, že porušení provozu vykazovalo znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, aniž by uvedl, o jaký konkrétní přestupek se mělo jednat a aniž se podrobně zabýval jeho znaky. I proto je dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ani této námitce nemůže soud přisvědčit. Zásadní otázkou v řízení o přestupku je skutek a jeho popis ve výroku rozhodnutí tak, aby nebyl zaměněn se skutkem

jiným, této povinnosti prvoinstanční orgán dostál. Ve výroku je též uveden odkaz na § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které stanovuje správní delikt, a na § 10 odst. 3 téhož zákona, které popisuje porušení povinnosti. Za těchto okolností nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud ve výroku absentuje odkaz na ustanovení přestupku, kterého se měla neznámá osoba dopustit, tento odkaz plně postačuje uvést v odůvodnění. Prvoinstanční orgán sice požadovaný odkaz neuvedl ani v odůvodnění, avšak žalovaný ve svém rozhodnutí právě tuto vadu správního orgánu prvního stupně zhojil, když do výroku doplnil, že nezjištěný řidič spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 silničního zákona (překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o méně než o 30 km/h) a to porušením § 4 písm. c) silničního zákona (řídít se dopravními značkami). Výrok rozhodnutí obsahoval údaj o rychlosti vozidla žalobce a umístění dopravní značky s omezením rychlosti, lze tak presumovat, že žalobci bylo dostatečně zřejmé, v čem spočívá mu vytýkané deliktní jednání – porušení řídít se dopravními značkami a s tím související překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidla.

10. Žalobce dále namítá, že správní orgán neprokázal, že v daném úseku platil rychlostní limit 60 km/h. Skutečnost, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 60 km/h byl zjištěn z fotodokumentace založené ve správním spise. Soud nemá důvod takový důkazní prostředek zpochybňovat, jestliže dané žalobce nenamítl ve správním řízení. Zároveň žalobce soudu nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval opak. Soud nepochybuje o účelovosti této námitky, neboť pokud by si byl žalobce skutečně vědom jiné místní úpravy povolené rychlosti vozidel, prokázal by ji již ve správním řízení nebo alespoň v řízení soudním a to předložením rozhodnutí o obecném opatření – umístění tvrzeného dopravního značení a nebyl cíleně částečně pasivní. Pokud je žalobce ve správním řízení zcela pasivní a nenamítá odlišnou místní úpravu rychlosti a zároveň ji ani v soudním řízení neprokáže, lze přijmout bez dalšího závěr o zjevné účelovosti takové námitky a z téhož důvodu ji odmítnout. Není účelem soudního řízení nahrazovat dokazování namísto správního řízení a zároveň obecně správnímu orgánu nesvědčí povinnost prokazovat místní úpravu rychlosti jinak než úředním záznamem, pokud je žalobce ve správním řízení pasivní a danou okolnost (nejvyšší přípustnou povolenou rychlost nijak nenamítá). Pokud však účastník namítne odlišnou místní úpravu rychlosti vozidel ve správním řízení, je správní orgán povinen jím tvrzenou nejvyšší povolenou rychlost v daném místě prokázat.
11. Ani námitka žalobce ohledně povinnosti označit úsek měření neobstojí. Tato povinnost dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobcovy výtky v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy, a bylo tedy provedeno v souladu se zákonem. V souvislosti se zpracováním osobních údajů evidovaných osob je obecní policie povinna řídit se obecnou právní úpravou stanovenou zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. V tomto případě především § 5 odst. 1 písm. d), podle kterého lze shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu. Z pořízené fotografie není zřejmá identita řidiče a zároveň žalobkyně netvrdila, že by vozidlo řídila, soud tak není zřejmé, jak mělo být dotčeno její právo na soukromí.
12. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ze strany městské policie nedošlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, dle kterého, za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.

Obecní policie tuto činnost vykonávala výhradně na místě určeném policií, přitom postupovala v součinnosti s policií v zájmu stanoveného účelu.

13. Pokud jde o namítané vady výroku, soud uvádí, že výrok obsahuje veškeré zákonné náležitosti, a to v dostatečném rozsahu, skutek je nezaměnitelným způsobem popsán a právně kvalifikován, je řádně vyslovena vina žalobce, je stanoven druh a výměra uloženého správního trestu a žalobci je rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení.
14. Správní orgán ve výroku zcela zřetelně uvedl, že daným jednáním (tj. tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, kdy a kde jel dosud nezjištěný řidič předmětného vozidla zjištěnou rychlostí, čímž dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, a to porušením § 4 písm. c) téhož zákona) žalobce spáchal správní delikt (přestupek) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což se mu ukládá pokuta a povinnost nahradit náklady řízení.
15. Přestože výrok rozhodnutí neobsahuje při stanovení výše pokuty přesný odkaz na konkrétní písmeno § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, je dostatečně určitý. Takovou vadu lze odstranit interpretací rozhodnutí. Ve výroku žalovaného je uvedeno ustanovení, za jehož porušení byl žalobce shledán vinným (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) a jakého přestupku se dopustil řidič vozidla (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu). Přitom z § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu jasně plyne, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 stejného zákona se uloží pokuta od 1 500,- Kč do 2 500,- Kč. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, lze shledat uvedenou vadu výroku jako nepodstatnou. Uloženou pokutu tak nelze pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých byla uložena (srov. bod 20 rozsudku č. j. 7 As 545/2018 – 23).
16. Soud přezkoumá správní rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, ale případná nezákonnost nebo jiná vada vede ke zrušení rozhodnutí pouze tehdy, jedná-li se o významný zásah do práv žalobce. Např. procesní vada v řízení nevede vždy k nezákonnosti rozhodnutí, jestliže takovou vadou se nijak nezměnilo právní postavení účastníka. Pokud byla žalobci uložena minimální zákonná sankce, jakákoliv změna výše uložené sankce, ve smyslu nižší sankce vyloučena. Přitom možnost zastavení řízení není otázkou výše trestu, nýbrž viny, resp. deliktní odpovědnosti. Vada rozhodnutí spočívající v absenci úvah o výši trestu ve svém důsledku nevedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť jediná možná námitka u minimální výše trestu je, zda byl trest uložen v rámci zákonné sazby. Jakákoliv jiná námitka proti výši minimálního trestu by byla námitkou brojící proti vině a nikoli trestu. V této souvislosti je nutné uvést, že žalobce nenamítal nepřiměřenost nebo nezákonnost výše pokuty jako takové. Ostatně takto kromě nepřímých námitky mimořádného snížení podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky ani namítat nemohl, jestliže mu byla uložena pokuta v minimální zákonné výši.

17. Žalobce namítl, že nebyl zohledněn § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého je možné pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. 56. Lze přisvědčit, že je povinností správních orgánů (i soudů) dostat ústavnímu požadavku, obsaženému v čl. 40 odst. 6 Listiny a i bez řádně uplatněné námítky vždy zkoumat, zda úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání přestupku, není pro pachatele příznivější a není ji proto třeba aplikovat. To vyplývá i z § 7 zákona o přestupcích, účinného do 1. 7. 2017. Dle rozsudku NSS ze dne 4. 7. 2018, č.j. 10 As 18/2018-59 pak: „pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro žalobce příznivější je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího. Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnižší možné výměře zákonného rámce..“. Z obsahu správního spisu nic takového nevyplývá, ostatně ani žaloba takto netvrdí, proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty je pro výrok o vině a trestu irelevantní. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by připadalo v úvahu, pokud by na případ žalobce mohl § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky alespoň teoreticky dopadat. V žalobě uváděné skutečnosti (nezjištění přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce) samy o sobě podle názoru soudu nenaplnují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici. Tyto okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se o zcela standardní případ deliktního jednání, postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu.
18. Co se týče námítky žalobce ohledně protiústavnosti přestupku provozovatele motorového vozidla, soud odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž Ústavní soud uzavřel, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem.
19. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 9. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce